V područí lásky

Lynsay Sands

Když se to neznámé zvíře přiblížilo ke břehu, Saidh vydechla úlevou – protože z vody se vynořila ta nekrásnější mužská hruď, jakou kdy viděla.

Nebyla pokrytá srstí, šlo o vlasy, což pochopila, když muž zvedl ruce a smetl si dlouhé prameny z tváře. Aby se mu nelepily k tělu, ještě se zaklonil a nechal je spadnout do vody. Když se narovnal, lesklé vlasy mu splývaly jen po zádech.

Pán z MacDonnellu.

Jak se přibližoval, Saidh si ho dál bedlivě prohlížela; voda mu klesla k pupíku a pak ještě níž a níž…

„To tam budete pořád takhle sedět a sledovat mě?“

Saidh zamrkala a pokusila se soustředit jenom na jeho obličej. Muž se zastavil, pobaveně ji pozoroval a dal si ruce v bok, i když mu zčásti zmizely pod hladinou.

Saidh se mírně ošila a zkusila elegantně trhnout ramenem. „Mám sedm bratrů, tohle už jsem viděla mockrát.“

Byla to pravda, přesvědčovala v duchu sama sebe, jenže o to, co se skrývá pod vodou, se v případě bratrů nikdy moc nezajímala. A nikdy ji nepřipravil o dech jediný pohled na mužský hrudník jako v tomhle případě.

„Já nejsem váš bratr,“ řekl MacDonnell stroze. „Dáma by se aspoň otočila.“

„Asi nejsem dáma," odpověděla Saidh bez rozmyslu, ale otočila se zády k jezeru. Když potom slyšela šplouchání a kroky těsně za sebou, bylo těžké neobrátit se – tak moc si chtěla toho muže prohlédnout v celé jeho kráse.

„Což je taky nehodné dámy," zašeptala pro sebe, jako by se napomínala. Kdyby ji teď viděla matka, zhrozila by se!

„Co není hodné dámy?" ozvalo se jí těsně za zády, a znělo to pobaveně.

Chtěla se otočit, ale opět ji zastavil matčin hlas. Vzdychla, zkusila nonšalantně pohnout rameny a pak se přiznala: „Asi… já sama. Nebo to matka neustále tvrdila… Obávám se, že společnost tolika bratrů ze mě dámu neudělala. Maminka se snažila navést mě na správnou cestu, ale bratři a otec jí to dost kazili, takže…" Pokrčila rameny. „To byla předem prohraná bitva."

„Mně se zdáte jako dostatečná dáma."

Jeho hlas se trochu vzdálil, ozvalo se šustění látky. Podle všeho si na zemi skládal kilt, aby se mohl obléknout. Saidh si v duchu představila, jak se nad ním sklání a slunce se odráží na jeho širokých zádech. Honem zavrtěla hlavou, aby ten obraz zahnala, a odkašlala si. „Myslím, že byste mluvil jinak, kdybyste slyšel, jak umím klít."

„Tak klít?" opáčil trochu zaraženě.

Saidh se ušklíbla a přikývla. „Aye. Ten zlozvyk mám taky od bratrů. Naučili mě klít… hůř než starý námořník."

MacDonnell se nečekaně zachechtal. Saidh měla sto chutí otočit se, ale ovládla se. Povystrčila bradu a odbojněji dodala: „Taky pod šaty nosím anglické kalhoty, abych mohla na koni jezdit obkročmo. Neznám žádnou dámu, co by to dělala."

„Anglické kalhoty?" Tohle ho pobavilo ještě víc.

Saidh přikývla, nadzvedla si šaty ke kolenům a předvedla nohavice kalhot.

„Jak jste kruci na něco takového přišla?" zeptal se užasle MacDonnell.

„Byl to matčin nápad," připustila Saidh a zase sukni spustila. „Nejdřív mi pořád bránila jezdit na koni obkročmo nebo lézt s bratry po stromech a po skalách, jenomže já jsem stejně neposlechla. Když na mě nezabraly zákazy ani tresty, nechala mi ušít tyhle kalhoty."

„Vaše matka byla podle všeho velmi moudrá žena," usoudil MacDonnell.

„Aye, to byla," odpověděla Saidh napůl smutně, napůl vesele. „Jako dítě jsem myslela, že jsem ji moc zklamala, když jsem tak divoká, jenomže jednoho krásného dne si mě tatínek vzal stranou a prozradil mi, že matka byla

v mládí docela stejná. Prý taky nosila kalhoty pod šaty a oháněla se mečem jako válečník – až do mého narození. Takže jsem to po ní prý přirozeně podědila. A když jsem se ptala, proč se ze mě tedy snaží udělat dámu, odpověděl mi, že se prostě bojí, že na světě není tolik mužů jako on, kteří by podobné ženy dokázali ocenit. Většina pánů prý očekává, že dostanou pravou dámu, a tak i matka potlačuje svoje divočejší stránky, aby ze mě vychovala úctyhodnou lady, jakou by každý chtěl mít doma."

Když Saidh domluvila, rozhostilo se ticho. Marně přemýšlela, proč to všechno vykládá právě tomuto muži, vždyť byl docela cizí a s ničím podobným se nesvěřila ani Murine, Joan a Edith – a jaké byly přítelkyně!

„A meč?" MacDonnell jí ta slova zašeptal téměř do ucha. Stál těsně za ní, záda ji ohřívalo teplo jeho hrudníku, a pak se rukou dotkl jejího pasu, těsně nad pouzdrem s mečem.

„Já…" Zarazila se a musela si uvolnit hrdlo, jak jí náhle selhával hlas. „Nejstarší bratr Aulay mi ho jednou nechal vyrobit k narozeninám," odpověděla a uchichtla se. „Prý už ho otravovalo, jak pořád kradu meče někomu z bratrů."

MacDonnell se také zasmál a dýchl jí přitom vzadu na krk. Jeho blízkost Saidh znervóznila, a tak poodstoupila, obešla ho obloukem a zastavila se těsně u vody.

„Je na dně bahno nebo kluzká skála?" zeptala se nečekaně při pohledu na temnou hladinu jezera.

„Spíš drobné oblázky." MacDonnell se k ní zase přiblížil. „Nijak zvlášť nekloužou."

„A je tam prudký spád, nebo se na hloubku jde postupně?"

„O žádném prudkém spádu nevím," řekl. „Máte chuť si taky zaplavat?"

Saidh to zvažovala, ale nebyl to důvod její otázky. Ovšem představa, že shodí šaty a vklouzne do chladné vody, ji docela lákala.

„Anebo se snažíte přijít na to, jestli se Allen utopil nešťastnou náhodou, anebo jestli ho tu někdo zabil?" dodal MacDonnell.

Saidh se prudce otočila a zvolala: „Jsem si jistá, že Fenella manžela neutopila!" „Tak to já taky." Saidh překvapeně zamrkala a naklonila hlavu ke straně. „Vážně?"

„Aye. Na těle neměl žádnou ránu, kdyby ho třeba praštila po hlavě, a na to, aby ho udržela pod vodou, nemá dost síly. Navíc byla na hradě, když se to stalo. Allen prý nařídil služebnictvu, aby pro ni připravili koupel, než sem

vyrazil. Několik služebných potvrdilo, že jí nahoru nesli vanu a vědra s vodou a že byla ve své ložnici. Stejní lidé odpřisáhli, že ji pak viděli u stolu v sále. Fenella ho zabít nemohla."

Saidh si oddechla. Přestože tvrdila něco jiného a sama sebe o tom přesvědčovala, ozývala se v ní jistá pochybnost, a to kvůli Hammishovi. Stále před sebou viděl Fenellu na té dávné mýtině s rukama od krve. A záhadná úmrtí dvou dalších manželů jí taky přitěžovala.

„Vy tedy věříte, že Allenova smrt byla jenom tragická nehoda?" zeptala se s vážnou tváří.

„To jsem neřekl," odpověděl MacDonnell tiše a Saidh na něj užasle pohlédla.

„Takže to nebyla nehoda?"

„Mohla si někoho najmout, aby ho odpravil," prohodil MacDonnell hrobovým hlasem.

Saidh prudce zakroutila hlavou. Dobrá, kvůli násilí první svatební noci zděšená Fenella jednoho muže zavraždila, ale šlo vlastně o obranu; najmout si vraha už by byl chladnokrevný plán. „Ne, domnívám se, že Allena skutečně milovala."

„Vážně?" podivil se MacDonnell. „Mně to taky říkala, ale co dalšího to potvrzuje?"

„Myslím, že nelže," pronesla Saidh pevným hlasem.

„Proč?"

Saidh se krátce zamyslela, co vlastně může říct. Už se MacDonnellovi z nějakého důvodu s několika věcmi svěřila – nějak mu začala důvěřovat, i když netušila proč. Snad proto, že jí připomínal bratry. Zadívala se na vodní hladinu a začala mluvit: „První manžel s ní o svatební noci zacházel hodně hrubě a od té doby z toho měla strach. Allen to podle všeho vycítil a choval se velmi citlivě. Prý ani netrval na konzumaci manželství a slíbil jí, že nikdy neudělá nic, co by si nepřála."

„On s ní vůbec nespal?" užasl MacDonnell. „Tomu se těžko věří. Je přece velmi přitažlivá."

Saidh se na něj zadívala a zopakovala: „Věřila jsem jí to. Tvářila se opravdu vděčně, když to vyprávěla."

MacDonnell se zamračil a zavrtěl hlavou. „A co děti? Očekávalo se přece, že mu dá dědice?"

Saidh pokrčila rameny. „Prý řekl něco v tom smyslu, že pokud by stála o dítě, nějak to zařídí podle jejího přání. Nejspíš jí chtěl dát čas, aby si zvykla na manželství a začala mu důvěřovat."

Greer jen cosi zamručel, ale nevypadal, že by ho to přesvědčilo.

„Myslím, že ho právě proto tak milovala," dodala Saidh.

„Milovala ho, protože s ní nespal?" zeptal se Greer pochybovačně.

Saidh přikývla. „Taky proto, že byl laskavý a uvážlivý. Nechal jí do pokoje posílat čerstvé květiny, protože věděl, že ji to těší. Když se chtěla vykoupat, zařídil to za ni, ani o to nemusela žádat. Kupoval jí pěkné látky a šperky. Nařídil kuchaři, aby nevařil jídla, co nemá ráda." Pokrčila rameny. „Znělo to, jako by…"

„Byl příliš dobrý, aby to byla pravda," doplnil MacDonnell pochmurně. „Žádný chlap není takhle citlivý. Zní to spíš, jako by to dělala nějaká…"

„Co?" pobídla ho Saidh, protože se náhle odmlčel.

Greer zaváhal, ale pak zavrtěl hlavou. „Ale to nic."

Saidh se zamračila. Něco ho očividně napadlo, ale nechtěl se jí svěřit, přestože ona jemu pár tajemství odhalila.

„Umíte používat tu kudlu na prasata?" zeptal se nečekaně a ukázal k jejímu pasu.

Saidh udiveně zamrkala, zamračila se a vytáhla zbraň z pochvy, aby mu ji předvedla. „To není kudla, ale opravdový meč."

„Dost krátký," řekl pobaveně, uchopil meč a prstem otestoval jeho ostří. Když uviděl jemnou krvavou linkou, povytáhl překvapeně obočí.

„Já jsem taky krátká," odsekla a sebrala mu meč z ruky. „Byl vyrobený přesně pro mě."

„Aye, ale umíte s ním zacházet, nebo ho nosíte jenom na ozdobu jako jiné ženy lesklé cetky?" pokoušel ji.

Saidh zlostně přimhouřila oči. „Kdybyste tady měl meč, ukázala bych vám, jak dobře umím zacházet se svým, MacDonnelli."

„Hmmm," zamručel zamyšleně Greer, přešel po břehu a zvedl velký těžký meč, opřený o balvan těsně u vody. Nezaujal však bojový postoj, jen se potměšile usmál. „Tak se tu znova sejdeme po snídani a můžete se předvést."

„Proč ne hned?" zeptala se Saidh. Cítila vzrušení a byla okamžitě připravená na souboj.

„Protože když se rychle nevrátíme na snídani, lidi se začnou vyptávat," odpověděl a přešel ke koni uvázanému u stromu o pár kroků dál.

Saidh na to velké černé zvíře překvapeně pohlédla, protože stálo mezi stromy tak tiše a nehybně, že si ho vůbec nevšimla.

„A navíc mám hlad," dodal Greer pobaveně, vyskočil do sedla a obrátil koně směrem k ní. „Nasednete sama, nebo potřebujete pomoct?"

Saidh drzou narážku nekomentovala, jen se zamračila, rázně vrátila meč do pouzdra a vyšvihla se na svého koně.

„Teď vidím vaše kalhoty, mylady," pokoušel ji Greer dál, když se jí sukně v sedle vyhrnula ke kolenům.

„A já zas vaše péro," odpověděla zlehka a pobídla klisnu ke cvalu; MacDonnell se vyděšeně zadíval do klína. Zalhala mu, kilt ho zakrýval dostatečně, ale jeho výraz, jak se lekl, byl k nezaplacení.

Ještě zaslechla jeho smích, když pochopil, že jenom žertovala, a pak dusot kopyt jeho koně. Saidh tedy svou kobylku kopla do slabin, aby ji popohnala. Chtěla k hradu dorazit jako první, ale předem tušila, že to nedokáže. Měla dobrého koně, ale MacDonnellův byl skutečně obrovský – měl nohy dvakrát delší než její klisnička, ta by vedle něj působila spíš jako poník. Pak koutkem oka zachytila pohyb a pochopila, že ji Greer nejen dohání, ale i snadno předběhne.

Byla v pokušení štvát klisnu, aby tomu zabránila, ale nakonec jí raději přitáhla uzdu. Závod by stejně nevyhrála, tak proč kvůli tomu zvíře zbytečně trýznit. Raději tedy zpomalila, aby Greer mohl projet, a překvapilo ji, že také zvolnil a připojil se k ní.

„Jezdíte dobře," prohodil.

Saidh přikývla. „A taky se umím dobře bít," dodala zlověstně. „Po snídani budete litovat, že jste mě vyzval… Porazím vás."

„Už se těším, jak to budete zkoušet," zazubil se a neskutečně mu to slušelo.

Saidh se zamračila a zadívala se kupředu. Nesmí se na něj dívat.

„Tančíte ráda?" zeptal se nečekaně.

„Ne," odpověděla rázně a přemýšlela, kam na ty bláznivé otázky chodí.

„A zpíváte jako slavíček?"

„Jako slavíček se zlomeným krkem," řekla.

„A šít vás naučili?"

„Jednou jsem sešívala bratra, ale jenom proto, že jsem ho sama sekla při nácviku, takže to bylo fér," smála se Saidh. Šít a vyšívat samozřejmě uměla

a nijak ji to neobtěžovalo. Uklidňující práce vhodná pro dlouhé zimní večery, kdy nebylo co jiného dělat.

„A umíte…“

„Můj pane…,“ přerušila ho nečekaně.

„Copak?“

„Vyhrála jsem,“ vykřikla Saidh, pobídla klisnu do klusu, přelétla padací most a vjela na nádvoří jako první. Znovu za sebou zaslechla pobavený smích, a když stočila klisnu ke stájím, spokojeně se pousmála. Do cesty jí vstoupil vrchní štolba.

Široce se usmíval a chopil se uzdy, když Saidh sesedala. „Běžte se nasnídat, mylady, já se vám postarám o koně.“

Saidh zaváhala, ale potom se ohlédla a uviděla MacDonnella – právě se přihnal na nádvoří. Poděkovala štolbovi a běžela k vratům hradu, aby byla u stolu dřív než MacDonnell. Udělala sotva pár kroků, když ji náhle chytil v pase a zvedl k sobě do sedla. Saidh překvapeně vyjekla, přestože si vůbec neuvědomila, že změnil směr a jede za ní.

„Dovolte mi dovézt vítězku až ke dveřím do hradu,“ zašeptal jí do ucha, když ji vtlačil na klín.

Saidh měla chuť křiknout, ať ji okamžitě pustí, ale nechtěla na sebe na plném nádvoří poutat pozornost, a raději se kousla do rtu. Jasně cítila, jak se MacDonnell hřbetem ruky dotýká spodní části jejích ňader. Vnímala horkost sálající z jeho hrudníku a cítila vůni čistého mužského těla. Až nakonec si všimla, že to tvrdé, na čem sedí, se neustále prodlužuje.

„Můj pane?“ ozvala se sladkým hláskem.

„Aye?“ zamručel jí do ucha a rty se dotkl jemné kůže. Saidh ucítila mrazení v zádech, což ji rozčílilo ještě víc.

„Mám dojem, že si to užíváte až moc,“ špitla. „Nebo jen sedím na vašem meči?“

Greer se smíchy zakuckal a znovu jí dýchl na ucho. „Vás prostě mrzí, že jste se musela otočit a nemohla si prohlédnout moje péro, když jsem lezl z vody.“

Saidh se zastyděla, když si vzpomněla, jak na něj u jezera zírala, a rázně zatřepala hlavou. „To si jen myslíte,“ odsekla.

„Ne, já to vím,“ ujistil ji, přitáhl koni uzdu a snesl Saidh ze sedla těsně pod schody. Přitom ji znovu nenápadně pohladil pod ňadry a Saidh bezděčně zalapala po dechu, protože cítila odezvu v celém těle. Podlomila se jí kolena

a první kroky na schodech byly dost nejisté. Snažila se rychle vzchopit, spěchala nahoru a teprve ve velkém sále se jí ulevilo.

To, jak na ni MacDonnell působil, ji silně mátlo. Toužila se na něj dívat, když vystupoval z vody; vyprávěla mu věci, jež nikomu jinému neřekla, a rozpaloval ji tak, že měla chuť ho praštit. A jestli ne přímo praštit, divoké reakce v ní rozhodně vyvolával, což ji děsilo.

„Saidh!“

Rozhlédla se po sále, kde bylo překvapivě plno. Většina hostů seděla u jednoduchých stolů na kozách, obsluhovalo je pár sloužících. A od vysokého stolu pro panstvo na ni mávala Murine.

„Díkybohu, že jsi tu!“ Vyskočila, aby Saidh objala. „Myslela jsem, že se nestihnu rozloučit, protože budeš ještě spát,“ dodala a zamračila se.

„Ne, moc jsem toho včera nenaspala. Vstala jsem brzy a vyrazila na projížďku.“ Saidh se zakabonila. „Vy tedy odjíždíte hned po snídani?“

„Aye. Montrose chce vyrazit co nejdřív, máme před sebou dlouhou cestu,“ odpověděla posmutnělá Murine.

Saidh se na ni zadívala. Věděla, že se Murine do Anglie netěší, tím méně na život po bratrově boku, a vůbec se jí nedivila. Ten člověk se Saidh vysloveně protivil a obávala se, že Murine vedle něj nečeká nic dobrého. Projevil se jako necitlivý člověk už tím, že nenechal poslat pro sestru, aby se mohla zúčastnit otcova pohřbu.

Tohle by Saidhini bratři nikdy neudělali. A nejen proto, že by si je pak podala se zbraní v ruce, ne, ty by něco takového vůbec nenapadlo. Byli to prostě dobří lidé, což se o Montrosovi říct nedalo.

„Možná by ses tu mohla zdržet do mého odjezdu,“ napadlo náhle Saidh.

Murine na ni překvapeně pohlédla. „Cože?“

„No, lady MacDonnellová mě podle všeho nesnáší, kdežto tebe si oblíbila. Mohla bys třeba zůstat jako prostředník mezi námi, dokud…“ Saidh se odmlčela a zamračila se, protože nevěděla, jak pokračovat. Sama netušila, jak dlouho se na hradě zdrží. Fenella ji požádala o pomoc a ona souhlasila, jenže… Saidh se rozhlédla po sále, jestli ji někde nezahlédne. Doufala, že se s mladou vdovou přece jen setká u jídla, ale nikde ji neviděla.

„Jestli hledáš sestřenici, tak si nejspíš nechala donést snídani do pokoje,“ šeptla Murine. „Cestou dolů jsem viděla služku s tácem, jak vchází do dveří, kde sice není ložnice novomanželů, ale všichni ostatní jsou tady. Muselo jít tedy o její pokoj.“

„Ach tak," zamumlala Saidh. Tedy doufala marně, že její přítomnost Fenellu vyláká ven. Proboha, přece si sestřenka nepředstavuje, že všechen čas stráví společně zavřené v jejím pokoji. To by Saidh nevydržela.

„Díky za nabídku," řekla Murine a vytrhla ji ze zamyšlení. „Asi bude lepší, když s Montrosem prostě odjedu hned." Smutně se pousmála. „Mám dojem, že by pro mě později neposlal doprovod."

„Ten by ti jistě zařídil můj bratr," odpověděla Saidh s vážnou tváří.

„Aye, to vím," pousmála se Murine. „Ale tohle není tvůj dům, Saidh, nemůžeš mě pozvat, abych tu zůstala déle."

„Hm, to je pravda," zamumlala Saidh a zadívala se na misku s jídlem, kterou před ni postavil sluha.

„A není pravda, že tě lady MacDonnellová nesnáší. Včera večer jsem jí vysvětlila, jak jsi milá a laskavá."

„Já… a milá a laskavá?" trhla sebou Saidh.

„Jistě," řekla Murine rázněji. „Vždyť jsi ihned ukončila návštěvu u Joan, aby ses mohla přesvědčit, jestli je Fenella v pořádku. A to jsi vůbec netušila, že už se provdala třikrát předtím. To je přece laskavé… I to jsem lady MacDonnellové řekla."

Saidh přijala vysvětlení s trpkým úsměvem.

„Jistě se k tobě teď bude chovat shovívavěji."

„Tak aspoň něco," odpověděla Saidh pobaveně a pak se prudce ohlédla ke dveřím, protože do sálu vstoupil MacDonnell. Samo o sobě ji to nepřekvapilo, spíš reakce jejího těla na něj. Bylo to, jako když s bratry kdysi vtrhli do sálu na hradě Buchanan, honili se, převraceli nábytek, skákali z místa na místo, dokud je kuchařka nebo někdo ze sloužících nevyhnali ven. Její tělo se teď podobalo takovému sálu, v němž se vaří všechny šťávy najednou.

„Pan MacDonnell je velmi pohledný," ozvala se nečekaně Murine.

Saidh jen něco zamumlala a snažila se soustředit na jídlo.

„Jak se vlastně jmenuje křestním jménem?" zajímala se Murine dál.

Saidh pokrčila rameny. Neměla tušení.

„Jsem Greer."

Saidh opět ztuhla, protože uslyšela jeho hlas těsně u ucha. Pomalu se narovnala a trochu zvedla hlavu. Stál náhle přímo za ní.

„Rear?" zeptala se s nechápavým výrazem, ačkoliv rozuměla dobře. „To je dost divné jméno pro chlapce."

„Bože, to ne," ozvala se pobaveně lady MacDonnellová zrovna přicházející ode dveří. „Ne drahá, je to Greer. Jmenuje se Greer."

„Aha." Saidh se omluvně usmála a dokonce zatřepala řasami, jako by se skutečně přeslechla. „To už zní o dost líp."

Horko za zády už necítila, a tak se nenápadně ohlédla. MacDonnell obcházel velký stůl k židli uprostřed. Trochu ji dráždilo, že se usmíval a její hra se jménem ho nijak neurazila. Právě tenhle potměšilý úsměv ji silně rozčiloval. Měla chuť ho uhodit… anebo možná ne. Vůbec své reakce nechápala.

„Saidh?"

„Hmm?" tázavě pohlédla na Murine.

„Myslím, že bys měla být opatrná, dokud tu budeš," odpověděla Murine šeptem.

„Proč jako?" podivila se Saidh.

Murine zamžikala a za okamžik váhavě pokračovala: „Když se MacDonnell zastavil za tvými zády, měla jsem zvláštní pocit. Jako by to mezi vámi silně jiskřilo. Možná bys s ním radši neměla pobývat o samotě."

„Hm," mávla Saidh rukou. „Já to zvládnu."

Murine se chystala něco dodat, ale pak si všimla, že se Montrose zvedl od stolu. Povzdechla a nešťastně se usmála. „Zdá se, že odjíždíme."

„Och." Saidh se zvedla spolu s ní a vyprovázela ji ke dveřím. Tam vyhrkla: „Murine, kdybys měla nějaké potíže a potřebovala pomoc, neváhej mi napsat na Buchanan… Nebo rovnou přijeď! U nás jsi vždycky vítaná."

„Děkuji," řekla Murine a padla jí kolem krku. „Jsi dobrá přítelkyně, Saidh. Totéž platí pro tebe. Kdybys někdy potřebovala, moje dveře jsou vždycky otevřené."

Saidh se s úsměvem odtáhla a doprovodila Murine na nádvoří, kde se to hemžilo lidmi a koňmi. Vrchní štolba se od chvíle, kdy se vrátila, očividně nezastavil. Štolbové jsou sice na světě od toho, aby se starali o koně svého panstva, přesto se Saidh cítila provinile, že se o svou klisničku nepostarala sama.

„Nasedej, Murine. Nemáme na to celý den," štěkl Montrose a lezl do sedla.

Murine se smutně pousmála, ale udělala, co po ní chtěl.

Saidh přešla k její klisně a pohladila ji po lysině. „Ta tinktura od Joan ti asi pomohla, Murine. Od chvíle, kdy se narodilo děťátko, jsi ani jednou neomdlela."

„Aye.“ Murine se usmála spokojeněji. „Musím jí napsat a poděkovat.“

Saidh přikývla a ustoupila. „Tak bezpečně dojeďte.“

„A ty se tu opatruj,“ odpověděla Murine s vážnou tváří. Pak obrátila koně a vyjela za bratrem; za nimi klusali vojáci z doprovodu.

„Děláte si o ni starosti.“ Vedle Saidh se zastavil Greer. Byl opravdu vysoký a silný; zatím si toho skoro nevšimla, ale náhle se vedle něj cítila drobná a křehká, což nikdy nezažila po boku svých bratrů, i když také byli vysocí.

Zadívala se zpět za odjíždějící skupinou a přikývla. „Její otec ji vynechal z poslední vůle. Nezanechal jí nic, ani peníze. Je docela závislá na bratrovi, a Montrose není právě přející člověk.“

„Jejím otcem byl pan Beatham Carmichael, ne?“ ujišťoval se Greer.

„Aye,“ odpověděla Saidh a všimla si, jak se zamračil.

Greer zavrtěl hlavou. „To zrovna není typ muže, který by na dceru docela zapomněl a ještě ji svěřil někomu jako Montrose Danvries.“

„Znal jste ho snad?“ podivila se Saidh.

„Jednou dvakrát jsem pro něj pracoval,“ připustil Greer.

Saidh stáhla obočí. „Jak pracoval?“

„Byl jsem námezdní voják, než Allen zemřel a než jsem zdědil titul,“ odpověděl Greer beze studu. „Carmichael si mě párkrát najal. Měl jsem ho rád,“ dodal. „Mám dojem, že Murine někdo obelhal, jestli uvěřila, že ji tu otec nechal bez prostředků.“

Saidh se zakabonila a zadívala se na prázdný padací most. Napadlo ji, že by o tom, co právě slyšela, měla Murine napsat. Bylo docela dobře možné, že Montrose její věno prohrál v kartách a zalhal jí, že žádné nedostala. Podle toho, co slyšela, už utratil všechny peníze, které dostal od vlastního otce. Zbylo jim jen panství Danvries a pozemky, které pronajímal farmářům.

Aye, musí o tom Murine napsat, rozhodla se Saidh. Teď se ale potřebuje najíst a zkontrolovat Fenellu – než u jezera zkříží meč s panem Greerem.

Přeložila Lucie Majerová